

Anexă la formularul de cerere – explicații suplimentare E și F

E: Expunerea faptelor:

Contextul general:

1. Subsemnatul am contactat martorul denunțator strict în legătură cu drepturile litigioase ce fac obiectul dosarelor ”Jacobi” aspect pe care martorul denunțator l-a negat , fiind ulterior intervertit prin interpretarea tendențioasă a denunțatorului și preluată de către organele judiciare.
2. Încă de la începutul discuțiilor noastre, numitul Sorin Ovidiu Vîntu , denunțatorul, a discutat că acceptă această investiție și că o consideră generic drept dosarul sau și de ceea s-a ajuns la confuzia cu dosarul pe care acesta îl avea pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție a României.
3. În cuprinsul denunțului formulat, martorul Vîntu Sorin – Ovidiu, a sesizat faptul că ”în contextul în care denunțatorul avea calitatea de recurent inculpat în dosarul penal nr. 49702/3/2010, înregistrat la 12.07.2013 pe rolul Inaltei Curți de Casație si Justiție a României, inculpatul Obreja Rudel a pretins de la martor suma de 1.000.000 euro, cu prilejul întâlnirilor care au avut loc în luna septembrie 2013 și în data de 15 octombrie 2013, în schimbul obținerii unei soluții de achitare în cauza penală anterior menționată, prin influența pe care a lăsat sa se creadă că o avea asupra magistraților. Pe fondul primelor discuții purtate cu Obreja Rudel, martorul Vîntu Sorin – Ovidiu a solicitat să i se comunice numele judecătorilor care urmau să intre în componența completului care trebuia să judeca recursul în dosarul nr. 49702/3/2010 (informție care nu era publică în data de 15 octombrie 2013) ca dovadă a faptului că inculpatul avea posibilitatea să realizeze o asemenea intervenție”, conform Rechizitoriului;

Cercetarea penală:

4. În baza încheierii din 11.11.2013, pronunțată în dosarul nr. 1226/AI/2013 al Tribunalului București, au fost emise autorizațiile nr. 1226/AI/11.11.2013, pentru o durată de 30 de zile, începând cu data de 11.11.2013, până la 10.12.2013, pentru: interceptări și înregistrări audio-video a convorbirilor purtate în mediul ambiantal între subsemnatul cu martorul cu indentitate protejată Mateescu Victor (Vîntu Sorin – Ovidiu), sau cu alte persoane; interceptări și înregistrări audio-video a convorbirilor purtate în mediul ambiantal de între martorul cu indentitate protejată Mateescu Victor și alte persoane; înregistrare de imagini privind întâlnirile care vor avea loc între subsemnatul și martorul cu indentitate protejată Mateescu Victor (Vîntu Sorin – Ovidiu), sau între aceștia și alte persoane; interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice purtate de către subsemnatul de la postul telefonic utilizat; localizarea și urmărirea prin GPS ori prin alte mijloace de supraveghere a subsemnatului;
5. Prin încheierea de ședință din data de 05.02.2014, pronunțată de Tribunalul București, Secția a I-a Penală, s-a dispus arestarea preventivă a subsemnatului, pentru o perioadă de

30 de zile de la data de 05.02.2014 până la data de 06.03.2014 inclusiv, fiind emis mandatul de arestare preventivă nr. 12/UP/05.02.2014. Prin Decizia Penală 6/C din data de 13.02.2014, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, s-a respins, ca nefondată contestația subsemnatului împotriva încheierii din data de 05.02.2014.

6. Prin încheierea de ședință din data de 04.03.2014 pronunțată de Tribunalul București – Secția Penală în Dosarul nr. 6482/3/2014 s-a dispus înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a arestului la domiciliu pe o perioadă de 30 de zile.
7. La data de 14.02.2014 subsemnatul am solicitat administrarea următoarelor probe: ”probei cu expertiza înregistrărilor ambientale și telefonice efectuate în cauză, având ca obiectiv stabilirea autenticității, integrității și integralității acestora; reudierea martorului Dobre Laurențiu – Virgil, în prezența apărătorului inculpatului și a inculpatului; reudierea martorului denunțator, în prezența inculpatului și a apărătorului inculpatului; depunerea unor înscrisuri privind dosarele în care se intenționa să se cesioneze drepturile litigioase către martorul denunțator, la care se face referire în declarațiile inculpatului din 05.02.2014 și 13.02.2014; atașarea la dosarul cauzei a tuturor înregistrărilor efectuate în mediul ambiental, în baza autorizațiilor emise în cauză de instanța de judecată; confruntarea inculpatului Obreja Rudel cu martorul denunțator Mateescu Victor și martorul Dobre Laurențiu – Virgil; audierea inculpatului Obreja Rudel.”
8. Prin Ordonanța din 18.02.2014 a fost admisă în parte cererea de probe depusă la data de 14.02.2014 de către subsemnatul în sensul: admiterii cererii în privința reaudierii martorilor Dobre Laurențiu – Virgil și Vîntu Sorin – Ovidiu; reudierea inculpatului Obreja Rudel, depunerea de înscrisuri privind cesiunea drepturilor litigioase la care se face referire în declarațiile inculpatului din 05.02.2014 și 13.02.2014; confruntarea inculpatului Obreja Rudel cu martorii Dobre Laurențiu – Virgil și Vîntu Sorin – Ovidiu; Urmand a fi respinsă ca nelegală cererea subsemnatului de a se asigura prezența inculpatului la audierea martorilor; respingerea ca ramasă fără obiect, a cererii de redare în formă scrisă a tuturor convorbirilor purtate în mediul ambiental, interceptate și înregistrate în cauză; prorogarea pronunțării asupra cererii privind expertiza înregistrărilor ambientale și telefonice efectuate în cauză, având ca obiectiv stabilirea autenticității, integrității și integralității acestora.
9. Față de cererile formulate în apărare în cadrul probatoriului de către subsemnatul din data de 14.02.2014, 06.03.2014, 10.03.2014, prin ordonanța din data de 11.03.2014 s-a admis, doar atașarea la dosarul cauzei a înregistrărilor video ale camerelor de supraveghere din Arestul D.G.P.M.B, fiind respinse toate celelalte solicitări formulate, astfel: ”Respingerea ca neîntemeiată, a cererii de efectuare a unei noi confruntări cu martorul Dobre Laurențiu – Virgil; Respingerea ca neîntemeiată, a cererii de redare în formă scrisă, a tuturor convorbirilor telefonice, interceptate și înregistrate în cauză; Respingerea, ca neîntemeiată, a cererii de efectuare a unei expertize fonocriminalistice, privind toate convorbirile telefonice și purtate în mediul ambiental, interceptate și înregistrate în cauză.”

Prima instanță:

10. În cuprinsul Reținerii s-a reținut faptul că ”din actele de urmărire penală a rezultat în mod indubitabil ca inculpatul Obreja Rudel a săvârșit infracțiunea de trafic de influență, prin coroborarea declarațiilor martorilor Vîntu Sorin – Ovidiu, ”Stancu Georgel” și Dobre Laurențiu – Virgil, probatiunea testimonială fiind concordantă și cu înregistrările convorbirilor telefonice și purtate în mediul ambiental, administrate conform normelor de procedură penală, precum și cu planșele foto și celelalte înscrisuri aflate la dosar”. Fiind astfel înlăturată apărarea formulată de subsemnatul ca ”vădit nefondată”, având în vedere mijloacele de probă administrate de către organele de urmărire penală.
11. Prin încheierea nr. 365/C din data de 10.06.2014 Curtea de Apel București – Secția I penală, în dosarul nr. 9188/3/2014/a4, admite contestația formulată de subsemnatul, desființează încheierea de ședință din 27.05.2014 și rejudecând, admite cererea de înlocuire a măsurii arestului la domiciliu cu măsura preventivă a controlului judiciar, impunând o serie de obligații în sarcina subsemnatului.
12. În cadrul dosarului de fond am formulat cerere de probe prin care am solicitat din nou: proba cu înscrisuri în circumstanțiere, înscrisuri referitoare la starea de fapt; expertizarea în integralitate a înregistrărilor ambientale și telefonice efectuate în cauză, expertiză asupra mediilor de stocare date privind sistemul de supraveghere video a întâlnirii din data de 04.02.2014 în incinta CRAP 1 dintre martorul denunțator Vîntu Sprin – Ovidiu și martorul Dobre Laurențiu – Virgil; audierea în calitate de martori a organului de poliție însărcinat cu supravegherea realizată în arestul CRAP 1 în data de 04.02.2014, Istrate Mihai, Drăguț Bogdan, Bogdan Octavian Claudiu și Bogdan Anca – Mihaela; redarea în formă scrisă și în integralitate a datelor obținute în urma interceptării comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță și/sau a supravegheților video, audio, după caz.
13. Prin încheierea din data de 06.05.2015 instanța de fond a respins cererea de probe formulată de subsemnatul atașată la prezenta plângere, și a admis doar înscrisurile în circumstanțiere. Motivarea instanței de fond a constatat în următoarele: ”(...) Celelalte probe solicitate urmând a fi respinse ca nefiind utile soluționării cauzei. Cu privire la expertiza înregistrărilor ambientale și telefonic, arată ca s-a depășit momentul camerei preliminare și nu există vreun motiv pentru a se constata că acele suporturi, medii de stocare privind sistemul de supraveghere video a întâlnirii dintre martori și că aparatura pusă la dispoziție ar fi falsă sau deficitară. De asemenea apreciază ca audierea năgăjului din cadrul Carp 1 și a celorlalți martori propuși este inutilă cauzei. Precizează că o expertiză a vocii și a vorbirii, a mediilor de stocare se efectuează în momentul în care există dubii cu privire la aceste aspecte or în prezenta cauză nu există acest dubiu.”(...) Respinge proba cu martori în circumstanțiere și emiterea unor adrese către DNA solicitate de apărare, ca nefiind utile soluționării cauzei.” Acestea în condițiile în care probele în apărare au fost solicitate și în faza urmăririi penale și au fost respinse, au fost apoi contestate și în cameră preliminară, fiind respinsă cererea și apoi contestația.

14. La data de 15.06.2015 am depus în cadrul dosarului de fond concluzii scrise în cuprinsul cărora printre alte aspecte invocate, am învederat instanței de fond și faptul că ”întreg materialul de urmărire penală este constituit printr-o atentă pregătire și pre-determinare a conținutului, denunțatorul, ca agent al organelor judiciare penale (în sensul de persoană care acționează sub coordonarea acestora), urmărind să provoace săvârșirea unei fapte de natură penală tocmai în scopul obținerii de probe pentru a o dovedi. Pornind de la aceste constatări, în ceea ce privește probele obținute prin metodele speciale de supraveghere sau cercetare (interceptările comunicațiilor, supravegherea video, audio sau prin fotografiere), acestea au în comun faptul că datelor obținute li se acordă a posteriori o conotație infracțională, fiind interpretate de către organele de urmărire penală prin filtrul declarațiilor martorului – denunțator. (...) În consecință probele administrate în cadrul prezentului proces penal nu au natura unor așa – numite – probe obiective -, întrucât depinde în mod necesar de un factor subiectiv, și anume de interpretarea unei persoane, ceea ce le conferea un coeficient ridicat de relativitate, iar a condiționa legitimitatea actului de juriție de elemente eminentamente subiective este, în opinia noastră, contrară garanțiilor unui proces echitabil.” Împotriva martorilor Dobre Laurențiu – Virgil și Vîntu Sorin – Ovidiu, subsemnatul am formulat plângere penală pentru a se efectua cercetări cu privire la comiterea de către aceștia a infracțiunilor de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 Cod. Penal, și de inducerea în eroare a organelor judiciare, prevăzută de art. 268 cod. Penal.
15. Am solicitat instanței de fond să aibă în vedere pronunțarea unei soluții de achitare a subsemnatului, întrucât acuzația nu a fost ”dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă”(art. 103 alin (2) Cod. de Procedură Penală), motivând în acest sens.
16. Singurele probe administrate în etapa cercetării judecătorești în fața instanței de fond au constat în audierea martorilor din acte, ce au fost audiați în faza de urmărire penală, respectiv: martorul denunțator Vîntu Sorin – Ovidiu și martorul Dobre Laurențiu Virgil, probe ale acuzației, și înscrisurile în circumstanțiere, fiind respinse probele solicitate de către subsemnatul în apărare.
17. Prin Sentința Penală nr. 983 din data de 17.06.2015, prima instanță, Tribunalul București – Secția I Penală, în Dosarul nr. 9188/3/2014, în baza art. 291 alin 91 Cod. Penal, raportat la art. 6 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod. Penal, a dispus condamnarea subsemnatului la pedeapsa închisorii de 3 ani în regim de detenție.
18. Pentru a pronunța această soluție instanța de fond a avut în vedere numai susținerile din cuprinsul Rechizitoriului, întreaga motivare a hotărârii de condamnare constând în copierea mențiunilor din cuprinsul Rechizitoriului, fără analizate probele, susținerile apărării, neexistând astfel o motivare a hotărârii de condamnare. Singurele aspecte menționate de către instanța de fond care nu au fost copiate au fost trei fraze și acestea au constat în următoarele.

”Pe parcursul cercetării judecătorești, a fost audiat inculpatul care nu a recunoscut acuzația ce i se aduce, menținându-și versiunea prezentată în faza de urmărire penală și

expusa anterior. De asemenea, au fost ascultați și martorii din acte care si-au menținut declarațiile date în faza de urmărire penală, declarații care au fost consemnate pe larg în rechizitoriu și expuse anterior. Examinând materialul probator administrat în cauză, tribunalul constată că situația de fapt a fost corect reținută prin rechizitoriu, iar din coroborarea tuturor mijloacelor de probă reiese că inculpatul este autorul faptei pentru care a fost trimis în judecată, săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege, respectiv cu intenție directă.”(pag. 22 din Sentința Penală nr/ 983 din data de 17.06.2015)

19. Împotriva Sentinței Penale nr. 983 din data de 17.06.2015, peonunțată de Tribunalul București – Secția I Penală în Dosarul nr. 9188/3/2014 am formulat apel.

Instanța de apel:

20. În cuprinsul motivelor de apel am criticat hotărârea instanței de fond și am solicitat următoarele: admiterea apelului; desființarea hotărârii atacate și pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună achitarea subsemnatului pentru infracțiunea de trafic de influență, întrucât fapta nu există. Criticile aduse hotărârii atacate au fost detaliate pe larg în cuprinsul motivelor de apel.
21. Pe scurt în cuprinsul motivelor de apel s-au numărat și: lipsa temeiului de fapt – inexistența faptei de trafic de influență în materialitatea ei; critici cu privire la declarațiile celor doi martori, modalitatea în care au fost obținute; critici cu privire la probele obținute prin metodele speciale de supraveghere sau cercetare; natura subiectivistă a materialului probator care a stat la baza condamnării, dublată de respingerea în totalitate a probatoriului propus de către apărare, s-a realizat prin încălcarea flagrantă a principiului egalității armelor și în detrimentul dezideratului aflării adevărului; aplicarea principiului ”in dubio pro reo”. La termenul de judecată din data de 06.08.2015 am solicitat admiterea cererii și încuviințarea probatoriului conform cererilor de probe atașate prezentei plângeri depuse pentru termenul de judecată din data de 06.08.2015, la Curtea de Apel București Dosar nr. 9188/3/2014, cerere ce a fost formulată și în fața organelor de urmărire penală și în fața instanței de fond, aceasta fiind respinsă.
22. La data de 22.09.2015 instanța de apel a respins cererea de audiere a martorilor propuși de apărare, a respins cererea de identificare și audiere a ofițerului care a supravegheat întâlnirea din 04.02.2014, a respins cererea de efectuare a unei expertize audio-video cu privire la autenticitatea, integralitatea și veridicitatea interceptărilor efectuate în cauză, a respins solicitarea de a se emite adresă la Tribunalul București pentru redarea în formă scrisă a ședinței publice de judecată din data de 06.05.2015. A prorogat discutarea de audiere a înregistrărilor în ședință publică după audierea martorilor din acte respectiv, Dobre Laurențiu și Vîntu Sorin – Ovidiu.
23. La termenul de judecată din data de 17.11.2015 în timpul audierii martorului Dobre Laurențiu Virgil, reprezentantul Ministerului Public, a solicitat sa se ia act că în baza art. 360 Cod. Procedură Penală se sesizează cu privire la infracțiunea de mărturie mincinoasă și favorizarea infractorului cu privire la martorul Dobre Laurențiu – Virgil.

24. Astfel cum am arătat și în cuprinsul plângerii la termenul de judecată din data de 23.02.2016, am reiterat cererea de probatorii prorogată la termenele de judecată anterioare cu privire la audierea CD-ului privind înregistrarea din data de 04.02.2014 din cadrul Arestului Central, motivând utilitatea administrării acestei probe.

Instanța a respins cererea subsemnatului cu următoarea motivare: ”Curtea nu apreciază necesară vizionarea acelei înregistrări și audierea și audierea sa în ședință publică, aspectele semnalate de apărare cu referire la redarea în formă scrisă a acelei înregistrări urmând să fie verificate în mod neîndoielnic de către Curte, prin raportare la celelalte probe din cauză, instanța putând să aprecieze asupra veridicității celor transcrise atât în modalitatea arătată cât și prin verificarea personală a înregistrării care nu trebuie să aibă loc neapărat în ședință publică. Astfel, Curtea apreciază că prin această modalitate nu se încalcă niciun drept la apărare al inculpatului, întrucât acesta, tocmai fiindcă a avut la dispoziție această probă, a putut să formuleze aceste susțineri la acest termen de judecată și să învedereze aspectele pe care le apreciază ca fiind neclare și la care Curtea se va raporta în reținerea legalității și pertinentei fiecărei probe de la dosar.”

25. Astfel cum am arătat și în cuprinsul plângerii, prin încheierea definitivă pronunțată în data de 08.03.2016, de către Curtea de Apel București, în Dosarul nr. 9188/3/2014, s-a dispus, în baza art. 395 alin. (1) Cod. Procedură Penală raportat la art. 394 alin. (5) Cod. Procedură Penală repunerea cauzei pe rol, pentru reluarea dezbaterilor în complet de divergență conform art. 111 alin (9) Regulamentul de Ordine Interioara a Instanțelor de Judecată, cu referire la posibila existență a unui caz de nulitate absolută, constând în neanalizarea situației de fapt și a apărărilor inculpatului de către judecătorul fondului, cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare la prima instanță.
26. Cadrul concluziilor scrise depuse la instanța de apel în urma repunerii cauzei pe rol, printre alte aspecte am învederat instanței de judecată și: motivarea de o manieră lapidară și generică, prin preluarea argumentelor din cuprinsul actului de sesizare, fără a le analiza în mod critic și efectiv și fără a răspunde apărărilor inculpatului, este contrară garanțiilor fundamentale în materia drepturilor omului și echivalează, de fapt cu o nemotivare; În ceea ce privește mijloacele de probă a căror administrare a fost solicitată de apărare în cadrul judecății în primă instanță, fie s-a dispus respingerea acestora ca nefiind utile soluționării cauzei (a se vedea încheierea Tribunalului din data de 06.05.2015), fie nu s-a procedat la o analiză efectivă, în stadiul ulterior al interpretării probatoriului, a mijloacelor de probă administrate de către instanță, soluția de condamnare întemeindu-se în mod cvasi – exclusiv pe materialul acuzator care a stat la baza trimiterii în judecată; instanța de apel este în imposibilitate practică de a verifica temeinicia soluției de condamnare în lipsa unor elemente esențiale ce fie nu au fost abordate în sentința atacată, fie au fost tratate de o manieră superficială; readministrarea unora dintre mijloacele de probă de către instanța de control judiciar nu poate suplini deficiențele modului de desfășurare a judecății în primă instanță; Instanța de apel nu ar putea substitui integral faza de judecată care ar fi trebuit să aibă loc în mod corepunzător în primă instanță, deoarece o astfel de soluție ar determina eliminarea artificială a unui grad de jurisdicție, în defavoarea intereselor procesuale ale inculpatului;

27. În cuprinsul concluziilor scrise în urma repunerii cauzei pe rol, au fost motivate criticile aduse, și invocate, printre alte dispoziții legale, și art. 6 paragraful 1 din CEDO, Protocolul nr. 7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, Directiva (UE) 2016/09.03.2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale, și jurisprudență relevantă în cauză pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

28. Prin Decizia Penală nr. 495 din 22.03.2016, instanța de control judiciar în majoritate, în motivarea opiniei majoritare a avut în vedere "(....) judecătorul fondului a administrat nemijlocit probele propuse prin actul de sesizare, fiind audiați toți martorii din rechizitoriu. Împrejurarea că instanța de fond nu a admis probele inculpatului nu determină nulitatea absolută a hotărârii pronunțate, fiind o chestiune de apreciere proprie, în contextul în care inculpatul a avut posibilitatea atât la urmărirea penală, cât și în apel să formuleze toate apărările pe care le-a considerat pertinente."(fila 13 din decizia Penală nr. 495 din 22.03.2016 Dosar nr. 9188/3/2014).

"(....) Apărătorul ales al inculpatului, a învederat că împrejurările reținute în faza de urmărire penală au fost în mod abuziv create și redactate de către organele de anchetă, iar clarificarea dubiului și aflarea adevărului în speță, nu se poate realiza fără administrarea probelor testimoniale solicitate. În acest context, Curtea remarcă că motivele de apel ale inculpatului, sunt aceleași cu cele invocate în fața instanței de fond, cu titlu de apărări."(fila 15 din decizia Penală nr. 495 din 22.03.2016 Dosar nr. 9188/3/2014).

(....) Curtea remarcă că în esență activitatea infracțională a inculpatului este dovedită prin denunțul declarațiilor martorului denunțator și prin probele obținute urmare a măsurilor de supraveghere tehnică efectuate în cauză, a căror legalitate nu a putut fi înlăturată de inculpat prin apărările sale. În acest context orice alte aprecieri ale celorlalte probe administrate în cauză sunt nerelevante, neputându-se afirma că soluția primei instanțe s-a bazat în exclusivitate pe denunțul și declarațiile lui Sorin Ovidiu Vântu."

(....) Existența infracțiunii prevăzută de art. 291 Cod Penal, este dovedită prin conținutul convorbirilor interceptate ale inculpatului cu denunțatorul, iar în speță... (....)"(fila 16, și 17 din decizia Penală nr. 495 din 22.03.2016 Dosar nr. 9188/3/2014).

Decizia Curții de Apel București, instanța de control judiciar, este definitivă.

29. În cadrul completului de judecată a existat și o opinie separată, în sensul admiterii apelului declarat de subsemnatul pentru "caz de nulitate absolută a judecății, cauzată de analizarea formală a situației de fapt și neanalizarea apărărilor subsemnatului, fiind astfel încălcate dispozițiile legale privind dreptul la o dublă analiză, în două grade de jurisdicție (art. 38 alin. 2 din Codul de Procedură Penală), dreptul la apărare (art. 10 alin (5) Cod. Procedură Penală) și în final dreptul la un proces echitabil (art. 8 Cod. Procedură Penală și art. 6 din CEDO), nulitate de nu poate fi acoperită, în mod legal, în apel, fiind obligatorie trimiterea cauzei spre rejudecare, în prima instanță, la Tribunalul București (art. 421 pct. 2 lit. b). teza ultimă Cod. Procedură Penală)".

30. Conform opiniei separate ”prima instanță de judecată a analizat în mod formal situația de fapt, judecata propriu zisă, mărginindu-se doar la simpla confirmare a analizelor efectuate de procuror prin rechizitoriu.

Opinia separată afirmă faptul ca procesul de judecare a unei cauze, în primă instanță, presupune nu doar administrarea de probe, adevărata judecată constituind-o analiza probatorie a situației de fapt, în urma careia judecătorul, încadrând juridic faptele, pronunță o hotărâre penală. (...) Formalismul acoperă în acest caz, lipsa unei judecăți reale, legale și echitabile.

Pe de altă parte, instanța de apel are obligația de a verifica dacă situația de fapt reținută prin hotărârea atacată, reprezintă adevărul, material, complet și cert, întemeiat pe probele administrate.

Pentru a putea efectua acest control, este necesar a se cunoaște analiza probatorie efectuată de prima instanță, modul cum aceasta a reacționat.

În spetă analiza primei instanțe, pe situația de fapt, lipsește și nu poate fi pentru acest motiv verificată de instanța de apel. (....)

Deși situația de fapt reținută prin rechizitoriu a fost permanent contestată de inculpat, inclusiv prin argumentele cuprinse în concluzii scrise, după cum reiese din conținutul sentinței apelate, prezentat anterior, prima instanță nu a efectuat o analiza probatorie, ci aceasta s-a rezumat la următoarele aprecieri formale, cuprinse în trei fraze, redată mai jos: (....)

Aceasta ”analiza probatorie”, prin care s-a reținut situația de fapt expusă în rechizitoriu, este formală, întrucât nu cuprinde o analiză proprie, a judecătorului, cu privire la probele administrate, în faza urmăririi penale și a judecății în primă instanță.

De asemenea, lipsesc orice fel de referiri la motivele pentru care judecătorul primei instanțe a ignorat apărările inculpatului Obreja Rudel, prezentate mai sus.

Neargumentarea reținerii situației de fapt prezentată de procuror în rechizitoriu, decât prin aprecieri lapidare, pune la îndoială însuși procesul real de deliberare a judecătorului, respectiv judecata propriu zisă, care apare ca fiind pur formală, întrucât nu este bazată pe o analiză a probelor administrate, cu privire la esența obiectului judecății, respectiv a situației de fapt.

În aceste condiții, hotărârea de condamnare a primei instanțe, rezultat al acestei deliberări incomplete și formale, nu poate fi asimilată unei judecăți legale, reale efective, cu atât mai puțin una echitabilă, care să răspundă exigențelor art. 6 paragraf 1 din CONVENȚIA EUROPEANĂ PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ȘI A LIBERTĂȚILOR FUNDAMENTALE (Roma, 4XI 1950).

Curtea constată că prin lipsa unei judecăți legale, reale, efective și echitabile, prima instanță a încălcat legalitatea de desfășurare a procesului penal în primă instanță, iar lipsa

unei judecăți reale, afectează inclusiv legalitatea judecății cauzei, în mod real, prin dublul grad de jurisdicție. Instanța de apel este în situația de a se pronunța, argumentat, cu privire la o situație de fapt, nu în mod procedural, ca instanță de control judiciar (căci nu are cum cenzura lipsa de analiză), ci ca instanță de fond, pentru prima și ultima dată, ceea ce este nelegal și inechitabil.

În concluzie, încălcarea normelor legale, privind dreptul inculpatului la un proces echitabil în dublu grad de jurisdicție, nu poate fi înlăturată, decât prin desființarea sentinței pronunțate de prima instanță și trimiterea cauzei spre rejudecare, întrucât nu au fost respectate norme de ordine publică, ce atrag nulitatea absolută a hotărârii apelate. În acest sens sunt și dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b). teza finală Cod Procedură Penală. (....).

O interpretare în sensul lipsei temeiului legal al restituirii cauzei la prima instanță, în caz de nepronunțare cu privire la esența obiectului cauzei, respectiv situația de fapt, încalcă norme legale fundamentale, respectiv cele privind legalitatea desfășurării procesului penal, prin examinarea în mod real a cauzei, în dublu grad de jurisdicție.

Ar însemna ca deliberarea formlă a primei instanțe, să nu poată fi sancționată, ci doar acoperită, în mod nelegal, de către instanța de control judiciar, ceea ce ar duce la creșterea numărului de hotărâri nelegale în cursul judecății în primă instanță și de asemenea, reclamarea statului român la CEDO cu privire la încălcarea legalității, respectiv a echității și a dublului grad de jurisdicție.

Încălcarea legalității dublului grad de jurisdicție, de către prima instanță, nu are cum să fie suplinită, prin administrarea de probe de către instanța de apel sau pronunțarea unei decizii legale si temeinice în apel, întrucât judecata în apel nu oate înlocui lipsa de analiză și judecata formlă efectuată de către prima instanță de judecată, fiind încălcat în mod iremediabil, pentru faza de judecată a apelului, dublul grad de jurisdicție.

Pentru aceste motive, respectând competența legală de primă instanță a Tribunalului București, în baza art. 421 pct. 2 lit. b) teza finala Cod Procedura penala, constatând ca există un caz de nulitate absolută, trebuia sa se dispună rejudecarea cauzei de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată, de la ultimul act procedural valabil, respectiv încheierea din 20.05.2015 a Tribuanului București. – Secția a I-a Penală, dinaintea dezbaterilor.”(Decizia Penală nr. 495 din data de 22.03.2016 a Curtii de Apel București, Dosar nr. 9188/3/2014).

F: Expunerea pretinselor încălcări ale Convenției și/ sau ale Protocoalelor, precum și argumentelor în sprijinul acestor afirmații:

Art. 6 paragraful 1 și art 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului

31. Subsemnatului mi-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, dublul grad de jurisdicție și dreptul la un recurs efectiv, întrucât instanța de fond a efectuat o analiză formală a situației de fapt, hotărârea nu cuprinde a analiză proprie a judecătorului cu privire la probele administrate în faza de urmărire penală și a judecății în primă instanță și nu a

analizat apărările inculpatului, încălcând astfel dreptul la o dublă analiză, în două grade de jurisdicție, și dreptul la apărare.

Instanța de fond a efectuat o analiză formală a situației de fapt, nu cuprinde a analiză proprie a judecătorului cu privire la probele administrate în faza de urmărire penală și a judecătății în primă instanță și nu a analizat apărările inculpatului (art. 403 alin.(1) lit.c). Cod Procedură Penală, încălcând astfel dreptul la o dublă analiză, în două grade de jurisdicție (art. 38 alin.2 Cod Procedură Penală), dreptul la apărare (art. 10 alin. 5 Cod Procedură Penală), dreptul la un proces echitabil (art. 8 Cod Procedură Penală și art. 6 din CEDO).

Aceste încălcări fiind sancționate în dreptul intern cu nulitate absolută, și nu puteau fi remediate decât prin trimiterea cauzei de către instanța de apel spre rejudecare instanței de fond, respectiv Tribunalului București (art. 421 pct.2 lit. b. teza ultimă Cod Procedură Penală).

Una dintre garanțiile implicite ale dreptului la un proces echitabil, o reprezintă obligația instanțelor de a-si motiva deciziile lor.

Subsemnatul nu am avut parte de o juecată legală, reală, efectivă, cu atât mai puțin una echitabilă, care să raspundă exigențelor art. 6 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (Roma, 4 XI.1950). Aspect reținut și în cadrul opiniei separate, în cuprinsul Deciziei Penală nr. 495 din data de 22.03.2016 a Curtii de Apel București, Dosar nr. 9188/3/2014.

În cadrul opiniei separate, Curtea de Apel, a constatat ca ”prin lipsa unei judecăți legale, reale, efective și echitabile, prima instanță a încălcat legalitatea de desfășurare a procesului penal în primă instanță, iar lipsa unei judecăți reale, afectează inclusiv legalitatea judecătii cauzei, în mod real, prin dublul grad de jurisdicție. Instanța de apel este în situația de a se pronunța, argumentat, cu privire la o situație de fapt, nu în mod procedural, ca instanță de control judiciar (căci nu are cum cenzura lipsa de analiză), ci ca instanță de fond, pentru prima și ultima dată, ceea ce este nelegal și inechitabil.”(pagina 28, paragraful 7, Decizia Penală nr. 495 din data de 22.03.2016 a Curtii de Apel București, Dosar nr. 9188/3/2014).

Nu există referiri la motivele pentru care judecătorul a ignorat apărările subsemnatului prezentate atât în faza de urmărire penală și în fața instanței de judecată.

Apărări ce au fost invocate în fața instanței de apel, si detaliate în cuprinsul concluziilor scrise depuse, însă instanța de apel nu le-a avut în vedere, cu excepția opiniei separate a unui membru al completului de judecată al instanței de apel, care a achiesat la concluziile apărării, motivând opinia separată în acest sens (paragraful 52 din prezenta plângere, Decizia penală nr. 495/ 22.03.2016, fila 27, 28, și 29).

Instanța de judecată a analizat în mod formal situația de fapt, judecata propriu zisă, s-a rezumat doar la simpla confirmare a analizelor efectuate de catre procuror prin

rechizitoriu. Din această perspectivă, motivarea de o manieră lapidară și generică, prin preluarea argumentelor din cuprinsul rechizitoriului, fără a analiza în mod critic și efectiv și fără a răspunde apărărilor subsemnatului în calitate de inculpat, este contrar garanțiilor fundamentale în materia drepturilor omului și echivalează cu o nemotivare.

În cauza Boldea contra României, ”Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil, garantat de art 6 paragraful 1 din Convenție, include printre altele dreptul părților de a prezenta observațiile pe care le consideră pertinente pentru cauza lor, întrucât Convenția nu are drept scop garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete și efective (Artico împotriva Italiei).

Acest drept nu poate fi considerat efectiv decât dacă aceste observații sunt în mod real ”ascultate”, adică în mod temeinic examinate de către instanța de judecată.

Art. 6 implică în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și al elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța. (Perez împotriva Franței, Van der Hurk împotriva Olandei) (CEDO, hotărârea din 15 februarie 2007, parag 28).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Fodor împotriva României, hotărârea 16 septembrie 2014, paragraful 28, reamintește că ”dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 § 1 din Convenție, înglobează, printre altele, dreptul părților în proces de a prezenta observațiile pe care le consideră relevante pentru cauza lor. Întrucât Convenția nu vizează garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci a unora concrete și efective (Artico împotriva Italiei, 13 mai 1980, pct. 33, seria A nr. 37), acest drept nu poate fi considerat efectiv decât dacă aceste observații sunt cu adevărat „înțelese”, adică examinate cu atenție de instanța sesizată. Altfel spus, art. 6 obligă, în special, „instanța” să examineze efectiv motivele, argumentele și probele propuse de părți, cu excepția cazului în care este apreciată relevanța acestora (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 59, seria A nr. 288)”.

Astfel cum s-a arătat și în cuprinsul opiniei separate, nu a existat un proces real de deliberare a judecătorului, judecata acestuia a fost una formală, ce nu a fost bazată pe o analiză a probelor administrate, cu privire la esența obiectului judecății, a situației de fapt.

Instanța de apel are obligația de a efectua un control asupra hotărârii atacate. Însă pentru a se efectua acest control este necesar ca instanța de apel să cunoască analiza probatorie efectuată de prima instanță. Întrucât această analiză lipsește, nici nu poate fi verificată de către instanța de apel.

Astfel cum s-a reținut și în cadrul opiniei separate ”Încălcarea legalității dublului grad de jurisdicție, de către prima instanță, nu are cum să fie suplinită, prin administrarea de probe de către instanța de apel sau pronunțarea unei decizii legale și temeinice în apel, întrucât judecata în apel nu poate înlocui lipsa de analiză și judecata formală efectuată de către prima instanță de judecată, fiind încălcat în mod iremediabil, pentru faza de judecată a apelului, dublul grad de jurisdicție.”

În legea procesual penală română este consacrat sistemul a două grade de jurisdicție, astfel încât este necesar ca judecătoarea să parcurgă toate etapele procesuale, pentru a nu priva inculpatul, de un grad de jurisdicție, prin soluționarea cauzei direct de către instanța de apel.

Dublul grad de jurisdicție este un drept recunoscut în materie penală prin Procolul nr. 7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului. Dublul grad de jurisdicție vizează o judecare devolutivă a cauzei în fața a doua instanțe de judecată, una de fond, iar cea de-a doua, de control judiciar.

În primă instanță nu a avut loc o judecată cu respectarea tuturor garanțiilor procedurale, astfel că în cauză primul grad de jurisdicție nu poate fi luat în considerare, de aceea pentru respectarea dreptului la un proces echitabil și asigurarea efectivă a două grade de jurisdicție, conform art. 2 din Protocolul nr. 7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, era necesară trimiterea cauzei spre rejudecare.

Inexistența unui al doilea grad de jurisdicție sub aspectul interpretării și administrării nemijlocite a probelor aduce atingere dreptului la un proces echitabil al subsemnatului prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Art. 6 paragraful 1 coroborat cu art.6 paragraful 3 lit. b). și lit.c). din Convenția Europeană a Drepturilor Omului

32. Subsemnatului mi-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil având în vedere următoarele:

- a). nu am beneficiat de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării;
- b). instanțele interne nu și-au respectat obligația de a asigura accesul la toate probele și nu s-au asigurat ca avocații au acces corespunzător la dosar pentru a-și pregăti apărarea;
- c). nu a fost respectat principiul egalității armelor și al contradictorialității.

Prin Ordonanța din data de 13.03.2014, a fost respinsă ca inadmisibilă cererea formulată de către subsemnatul, având ca obiect eliberarea copiilor de pe toți suporti optici din dosarul cauzei, ceea ce constituie o restrângere nejustificată a dreptului inculpatului de a dispune de timpul și înlesnirile necesare apărării, producându-se prin aceasta un prejudiciu la nivelul garantării dreptului la apărare, și totodată cauzând încălcarea art. 6 paragraful 3 lit. b). din CEDO. Legiutorul român a prevăzut în mod expres dreptul de a obține fotocopii de pe documentele dosarului în urma consultării acestuia, acest drept subsumează și obținerea copiilor de pe suporti optici aferenți dosarului de urmărire penală, în considerarea faptului că efectuarea unei copii în formă scrisă nu este posibilă, transpunerea în formă informatică a acestora fiind singura modalitate prin care să se asigure exercitarea pe deplin a dreptului la consultarea dosarului.

Respingerea cererii de eliberare a copiilor de pe toți suporti optici aferenți dosarului cauzei, și implicit posibilitatea de analizare a acestora numai la sediul organului de urmărire

penală, face foarte dificilă verificarea integralității acestora, timpul necesar pentru această operațiune fiind insuficient.

Prin Ordonanța din 11.03.2014 s-a respins, ca nefiind necesară cauzei efectuarea unei noi confruntări cu martorul Dobre Laurențiu – Virgil, invocandu-se faptul că subsemnatul am solicitat o perioadă de timp pentru a pregăti întrebările, în condițiile în care am precizat ”am nevoie de o perioada de timp pentru a pregăti aceste întrebări, în asa manieră încât ele să conducă la aflarea adevărului”.

În acest mod mi-a fost încălcat dreptul la apărare, precum și dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 paragraful 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului care impune cerința ca cel acuzat să beneficieze de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării.

În susținerea celor expuse mai sus subliniem că intervalul de timp în care subsemnatul în calitate de inculpat am fost anunțat de planificarea confruntării și efectuarea propriu-zisă a acesteia a fost anunțat cu 2 ore și 41 de minute înainte, timp care include și deplasarea subsemnatului la sediul organului de urmărire penală, făcând practic imposibilă exercitarea corespunzătoare a dreptului la apărare, infirmându-se și posibilitatea ca acesta să ia legătura cu apărătorul său într-un timp util. Subsemnatul am fost citat telefonic la ora 12:39 pentru aceeași zi la ora 15:00 (procesul –verbal din data de 06.03.2014).

În cauza Qcalan c. Turciei, s-a apreciat că a avut loc o încălcare a dreptului prevăzut de art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenție, în condițiile în care avocații apărării au beneficiat de un timp de doar 2 săptămâni pentru a pregăti apărarea într-un dosar care conținea 17 000 de pagini.

În cauza Beraru c. României (CEDO, 18 martie 2014, paragraful 70), Curtea Europeană a reiterat faptul că a constatat deja că accesul nerestricționat la dosar și utilizarea fără restricții a oricăror note, inclusiv, dacă este necesar, posibilitatea de a obține copii ale documentelor relevante sunt garanții importante ale unui proces echitabil. Neasigurarea acestui tip de acces a reprezentat, în motivarea Curții, unul dintre factorii care au determinat constatarea încălcării principiului egalității armelor (a se vedea Matyjek împotriva Poloniei, nr. 38184/03, pct. 59 și 63, CEDO 2007-V, și Luboch împotriva Poloniei, nr. 37469/05, pct. 64 și 68, 15 ianuarie 2008).

Tot în cauza Beraru împotriva României (18 martie 2014, paragraful 69) ”Curtea subliniază că art. 6 § 3 lit. b) din Convenție asigură oricărei persoane acuzate de o infracțiune dreptul să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale. Mai mult, „înlesnirile” care trebuie asigurate oricărui acuzat includ posibilitatea de a fi informat, pentru pregătirea apărării sale, despre rezultatul cercetărilor efectuate pe parcursul procesului.”

”Curtea reiterează că probele nu au valoare prestabilită în cadrul procedurii penale a statului pârât. Instanțele au libertatea de a interpreta probele în contextul cauzei și în lumina tuturor celorlalte mijloace de probă prezentate în fața acestora (a se vedea Dumitru Popescu, citată anterior, pct. 110)”.(Cauza Beraru împotriva României, 18 martie 2014, paragraful 77).

”Curtea subliniază că instanțele interne nu numai că și-au întemeiat hotărârile pe

înregistrări cu o autenticitate contestată, dar nici nu au răspuns la argumentele reclamantului conform cărora nu i-au fost prezentate transcrierile și, prin urmare, nu le cunoștea conținutul”. (Cauza Beraru împotriva României, 18 martie 2014, paragraful 81).

”Curtea reține că niciuna dintre neregularitățile constatate în faza de urmărire penală și cea de judecată în primă instanță nu a fost remediată ulterior de către instanța de apel. Deși avea competență să verifice toate aspectele cauzei atât în fapt, cât și în drept, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a efectuat o nouă cercetare judecătorească asupra probelor disponibile și a argumentelor de fapt și de drept formulate de părți. Atât Curtea de Apel București, cât și Înalta Curte de Casație și Justiție nu au făcut decât să reitereze constatările procurorului și nu au cercetat plângerile formulate în mod repetat de către pârâți în legătură cu neregularitățile din cursul procesului. (Cauza Beraru împotriva României, 18 martie 2014, paragraful 82).

”Având în vedere constatările de mai sus, Curtea concluzionează că procesul în litigiu, în ansamblu, nu a respectat cerințele unui proces echitabil”. (Cauza Beraru împotriva României, 18 martie 2014, paragraful 83).

”În consecință, Curtea consideră că a fost încălcat art. 6 § 1 coroborat cu art. 6 § 3 lit. b), c) și d) din Convenție”. (Cauza Beraru împotriva României, 18 martie 2014, paragraful 84).

Art. 6 paragraful 1 coroborat cu art.6 paragraful 3 lit. d). din Convenția Europeană a Drepturilor Omului

33. Subsemnatului mi-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil având în vedere:

- a). am fost condamnat de către instanța de fond și instanța de apel fără o administrare nemijlocită de probe;
- b). refuzul instanțelor naționale de a instrumenta probe în apărare;
- c). procesul și modul în care au fost obținute probele nu a fost unul echitabil;
- d). administrarea probelor de către instanțele interne nu a respectat principiul egalității armelor, contradictoriului și a încălcat și normele interne;
- e). dreptul la apărare a fost limitat având în vedere că instanțele interne nu au apreciat corect și echitabil fiabilitatea probelor administrate deși au fost succesiv criticate de către subsemnatul în fiecare etapă procesuală.

În ce privește mijlocele de probă a căror administrare a fost solicitată de apărare în cadrul procesului penal, fie s-a dispus respingerea acestora ca nefiind utile soluționării cauzei, fie în ce nu s-a procedat la o analiză efectivă, în stadiul ulterior al interpretării proatoriului, a mijloacelor de probă administrate de către instanță, soluția de condamnare întemeindu-se în mod exclusiv pe materialul acuzator care a stat la baza trimerii în judecată.

Drepturile conferite apărării nu au fost respectate, subsemnatul nu am avut posibilitatea să combat probele administrate.

În contrast cu relevanța probatorie acordată în motivarea hotărârii de condamnare a subsemnatului, declarațiilor martorilor din cursul urmăririi penale, în ceea ce privește audierea acestora în fața instanței de judecată, nu s-a procedat măcar la o analiză minimală a declarațiilor date de aceștia în condiții de nemijlocire, contradictorialitate, oralitate și publicitate.

Declarațiile martorului denunțator Vîntu Sorin – Ovidiu și ale martorului Dobre Laurențiu – Virgil din cursul urmăririi penale nu au servit și nu pot constitui decât drept temei de trimitere în judecată, iar pe de altă parte, în urma cercetării judecătorești acestea au fost infirmate prin numeroasele contradicții. De asemenea la termenul din data de 06.08.2015 am solicitat redarea în formă scrisă a înregistrării ședinței publice de judecată din data de 06.05.2015 desfășurată la Tribunalul bucurești - Secția I Penală, cand a fost audiat martorul denunțator, întrucât au semnalate de către apărare anumite neconcordanțe și omisiuni în cuprinsul declarației consemnate față de cele declarate propriu – zis de către martor.

Din moment ce o depoziție este susceptibilă să fundamenteze o eventuală soluție de condamnare, aceasta constituie ”o mărturie în acuzare”, fiindu-i aplicabile garanțiile prevăzute de art. 6 paragraful 1 și paragraful 3 lit. d). Din Convenție.

Egalitatea armelor (CEDO, Brandstetter c. Austriei, 28 august 1991), presupune acordarea posibilității tuturor părților de a-și susține cauza în condiții care să nu le plaseze într-o poziție dezavantajoasă una față de cealaltă. În acest sens, trebuie să se asigure garanții procedurale adecvate, potrivit naturii cauzei și în concordanță cu miza fiecărei părți, ceea ce include posibilitatea de a propune, de a combate probele potrivnice și de a prezenta argumente cu privire la chestiunile în cauză (CEDO, H c. Belgiei, 30 noiembrie 1987).

În cauza Moinescu împotriva României, hotărârea din data de 15 septembrie 2015, paragraful 34, ”Curtea a declarat că, atunci când o instanță de apel este sesizată cu o cauză în fapt și în drept și studiază în ansamblu problema vinovăției sau a nevinovăției, aceasta nu poate, din motive de echitate a procesului, să se pronunțe asupra acestor chestiuni fără aprecierea directă a mărturiilor prezentate personal, fie de inculpatul care susține că nu a săvârșit fapta considerată ca infracțiune (a se vedea, printre altele, Ekbatani împotriva Suediei, 26 mai 1988, pct. 32, seria A nr. 134, Constantinescu împotriva României, nr. 28871/95, pct. 55, CEDO 2000-VIII, Dondarini împotriva San Marino, nr. 50545/99, pct. 27, 6 iulie 2004 și Igual Coll împotriva Spaniei, nr.37496/04, pct. 27, 10 martie 2009), fie de martorii ascultați pe parcursul procedurii (Găitănar, citată anterior, pct. 35 și Hogeia împotriva României, nr. 31912/04, pct. 54, 29 octombrie 2013).”

În cauza Nițulescu împotriva României, hotărârea 22 septembrie 2015, paragraful 46, Curtea a avut în vedere, ”La stabilirea caracterului echitabil al procesului în ansamblu, trebuie să se țină seama dacă s-a respectat dreptul la apărare. Trebuie să se examineze în special dacă reclamantului i s-a acordat posibilitatea de a contesta autenticitatea probelor și de a se opune utilizării lor. În plus, trebuie să se țină seama de calitatea probelor,

inclusiv dacă circumstanțele în care au fost obținute pun la îndoială fiabilitatea sau exactitatea acestora [a se vedea *Bykov împotriva Rusiei* (MC), nr. 4378/02, pct. 90, 10 martie 2009].”Aspecte avute în vedere și în cauza Nițulescu împotriva României, hotărârea din 22.12.2015 aplicația 16184/06.

În cauza Văduva împotriva României (25 februarie 2014, paragraful 48) Curtea a avut în vedere, ”Deși nu are sarcina de a evalua relevanța acestei probe, Curtea reține că instanțele interne nu i-au permis reclamantului să folosească garanțiile procedurale prevăzute de lege pentru a contesta autenticitatea și acuratețea transcrierilor.

În art. 3 al Directivei (UE) 2016/343 din 09.03.2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale, menționează ”Statele membre se asigura ca persoanele suspectate si acuzate beneficiază de prezumția de nevinovăție până la dovedirea vinovăției conform legii.

În art. 6 alin. (1) și (2) al aceleiași Directive se prevede că ”Statele membre se asigura că sarcina probei în ceea ce privește stabilirea vinovăției persoanelor suspectate și acuzate revine organelor de urmărire penală. Prin aceasta nu se aduce atingere niciunei obligații a judecătorului sau a instanței competente de a căuta atât probe incriminatoare, cât și dezincriminatoare, și nici dreptului apărării de a prezenta probe în conformitate cu dreptul intern aplicabil. Statele membre se asigură că orice dubiu cu privire la vinovăție este în favoarea persoanelor suspectate sau acuzate, inclusiv atunci când instanța evaluează posibilitatea achitării persoanei respective.”

În cadrul judecății a existat un dezechilibru procesual în privința respectării drepturilor subsemnatului, sub aspectul prezumției de nevinovăție și a garanțiilor privind sarcina probei.

Probele solicitate în cadrul urmăririi penale, au fost respinse ca neîntemeiate prin Ordonanța din 11.03.2015.

Cu privire la solicitarea în cadrul urmăririi penale de efectuare a unei noi confruntări cu martorul Dobre Laurențiu – Virgil, aceasta s-a respins, ca nefiind necesară cauzei, invocandu-se faptul că subsemnatul am solicitat o perioadă de timp prentu a pregăti întrebările. În cauza Borisava c. Bulgaria (hotărârea din 21.12.2006), Curtea a reținut ca, atunci când acuzatul este în tranzit între tribunal și celulă și timpul rămas pentru pregătirea apărării este afectat, câteva ore nu sunt suficiente, fiind necesară o amânare a termenului.

În cauza Luchaninova c. Ucraina (hotărârea din 09.06.2011), Curtea a considerat că citațiile, atât de natură scrisă cât și telefonică, trebuie efectuate într-un timp care să se adapteze posibilității de a organiza efeciv strategia de apărare.

În ce privește solicitarea efectuării unei expertize asupra înregistrărilor ambientale și telefonice efectuate în cauză, a fost formulată întrucât existau suspiciuni în cauză, și

conform art. 172 alin (1) Cod de Procedură Penală, efectuarea unei expertize se dispune când pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea unor fapte ori împrejurări ce prezintă importanță pentru aflarea adevărului în cauză este necesară și opinia unui expert.

În cauza Bonisch c. Austria (06.05.1985), Curtea a considerat că impunerea dificultăților în procesul de obținere a unei contra – expertize echivalează cu o încălcare a principiului egalității armelor.

Prin Ordonanța din data de 13.03.2014, a fost respinsă ca inadmisibilă cererea formulată de către subsemnatul, având ca obiect eliberarea copiilor de pe totii suportii optici din dosarul cauzei, ceea ce constituie o restrângere nejustificată a dreptului inculpatului de a dispune de timpul și înlesnirile necesare apărării.

În cauza Beraru c. României (CEDO, 18 martie 2014, paragraful 70), Curtea Europeană a reiterat faptul că a constatat deja că accesul nerestricționat la dosar și utilizarea fără restricții a oricăror note, inclusiv, dacă este necesar, posibilitatea de a obține copii ale documentelor relevante sunt garanții importante ale unui proces echitabil. Lipsa unui astfel de acces a cântărit, în evaluarea Curții, în favoarea constatării că principiul egalității armelor a fost încălcat (a se vedea Matyek c. Poloniei, nr. 38184/03, și Luboch c. Poloniei, nr. 37469/05, 15 ianuarie 2008).

Am solicitat efectuarea unei expertize asupra mediilor de stocare date privind sistemul de supraveghere video a întâlnirii din data de 04.02.2014 în incinta CRAP 1 dintre martorul denunțator Vîntu Sorin – Ovidiu și martorul Dobre Laurențiu – Virgil, și audierea în calitate de martori a numiților Istrate Mihail, Drăguț Bogdan, Bocan Octavian Claudiu și Bogdan Anca - Mihaela, cu motivarea tezei probatorii.

În ce privește prima cerere, aceasta a fost respinsă, iar pentru cea de-a doua nu s-a mai pronunțat, întrucât am fost trimis în judecată.

Audierea martorilor era imperios necesară, afirmațiile acestora fiind susținute și de convorbirile telefonice interceptate.

Subsemnatul nu am avut posibilitatea să combat probele administrate, sub aspectul autenticității lor.

Atât instanța de fond cât și instanța de control judiciar au respins cererile de probatoriu formulată de subsemnatul.

Instanța de fond a respins cererile și excepțiile formulate în cadrul camerei preliminare, în cuprinsul cărora au fost invocate critici asupra actelor de procedură și a probatoriului din cadrul urmăririi penale. Împotriva acestei decizii subsemnatul am formulat contestație, fiind respinsă și acesta de către Curtea de Apel București.

Instanța de fond a respins cererea de probatoriu formulată de subsemnatul prin încheierea din data de 06.05.2015 a Tribunalului București, dosar nr. 9188/3/2014.

Instanța de apel a respins cererea de probatoriu formulată de subsemnatul prin încheierea din data de 22.09.2015 și 23.02.2016, a Curții de Apel București, Dosar nr. 9188/3/2014.

Deși am argumentat necesitatea audierii unor martori pentru aprofundarea interesului real manifestat de către subsemnatul cu privire la drepturile litigioase ce fac obiectul dosarelor ”Jacobi”, precum și a corespondenței faptice dintre aceste drepturi și obiectul discuțiilor purtate cu martorul denunțator, această probă a fost respinsă ca neutilă de către instanța de fond și apel, fiind înlăturate de plano argumentele apărării în combaterea versiunii prezentate de către martorul – denunțator ca având o conotație ilicită.

În ce privește probele obținute prin metodele speciale de supraveghere sau cercetare, am arătat că, raportat la circumstanțele concrete ale cauzei, acestea nu au relevanță probatorie în sine întrucât depind de contextul și interpretarea acordată de organele judiciare, care în speță s-a realizat strict prin filtrul declarațiilor martorului –denunțator, care prezintă serioase deficiențe sub aspectul plauzibilității lor.

De aceea încă din faza de urmărire penală au fost semnalate de către apărare anumite pasaje neclare din înregistrările ambientale și telefonice efectuate în cauză, care deși am solicitat pe tot parcursul procesului penal, în fiecare etapă procesuală, acestea nu au fost expertizate, ceea ce creează un dubiu asupra autenticității, integrității și integralității acestora.

Din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 51/16.02.2016, care face trimitere la jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, rezultă că este necesar să se facă distincția între două etape ale supravegherii, respectiv autorizarea și efectuarea propriu-zisă a acesteia, ambele necesitând anumite garanții împotriva arbitrarului (Hotărârea din 28 iunie 2007, pronunțată în cauza Association for European Integration and Human Rights și Ekimdzhiiev împotriva Bulgariei, par.84, citată în Decizia nr. 51/2016, paragraful 44).

Trebuie luat în considerare calitatea probatoriului, ceea ce probele, dacă sunt de natură să trezească îndoieli cu privire la certitudinea sau precizia lor (CEDO, Beraru c. României, 18 martie 2014, paragraful 75; Bykov . Rusia, 10 martie 2009, paragraful 90).

Dreptul la un proces echitabil al subsemnatului a fost grav încălcat prin nesocotirea principiului egalității armelor și dreptului la apărare, vătămările subsemnatului nefiind remediate. S-au respins cererile de probatoriu în faza urmăririi penale, s-a respins cererea de restituire a cauzei la parchet pentru refacerea urmăririi penale, pentru a se asigura respectarea drepturilor de care beneficiaz, s-a respins cererea de probatoriu formulată atât în fața primei instanțe, cât și în fața instanței de control judiciar.

Art. 6 paragraful 3 lit. d). din Convenție cuprinde în conținutul său, și dreptul de a întreba martorii acuzării sau de a supune verificării alte probe administrate de către acuzare.

Egalitatea armelor (CEDO, Brandstetter c. Austriei, 28.august 1991) presupune acordarea posibilității tuturor părților de a-și susține cauza una față de cealaltă. În acest sens, trebuie

să se asigure garanții procedurale adecvate, potrivit naturii cauzei și în concordanță cu miza fiecărei părți, ceea ce include posibilitatea de a propune probe, de a combate probele potrivnice și de a prezenta argumente cu privire la chestiunile în cauză (CEDO, H. C. Belgiei, 30 noiembrie 1987).

Există o strânsă legătură între garanția prevăzută în art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenție și următoarele garanții: dreptul la o procedură de tip adversarial și dreptul la egalitatea armelor (CEDO, Vidal.Belgiei, 22 aprilie 1992), ce reprezintă elemente implicite ale dreptului la un proces echitabil, dreptul de a beneficia de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării, prevăzut de art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenție (CEDO, G.B. c. Franței, 2 octombrie 2001), precum și dreptul la apărare în sens restrâns, prevăzut de art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenție (CEDO, S.N. c. Suediei, 2 iulie 2002).

Astfel având în vedere că aceste drepturi sunt interdependente, încălcarea unuia atrage în mod automat și încălcarea celorlalte.

Data: 29.08.2016

Obreja Rudel
Semnătura